

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 29. júla 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Autorské práva a s nimi súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Informačná spoločnosť – Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv – Vzorkovanie (*sampling*) – Článok 2 písm. c) – Výrobca zvukových záznamov – Právo rozmnožovania – Rozmnožovanie ‚v časti‘ – Článok 5 ods. 2 a 3 – Výnimky a obmedzenia – Rozsah – Článok 5 ods. 3 písm. d) – Citácie – Smernica 2006/115/ES – Článok 9 ods. 1 písm. b) – Právo šírenia – Základné práva – Charta základných práv Európskej únie – Článok 13 – Sloboda umenia“

Vo veci C-476/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) z 1. júna 2017 a doručený Súdnemu dvoru 4. augusta 2017, ktorý súvisí s konaním:

Pelham GmbH,

Moses Pelham,

Martin Haas

proti

Ralfovi Hütterovi,

Florianovi Schneiderovi-Eslebenovi,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Arabadžiev, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen a C. Lycourgos, sudcovia E. Juhász, M. Ilešič (spravodajca), L. Bay Larsen a S. Rodin,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. júla 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Pelham GmbH, M. Pelham a M. Haas, v zastúpení: A. Walter a M. Siegmann, Rechtsanwälte,

* Jazyk konania: nemčina.

- R. Hütter a F. Schneider-Esleben, v zastúpení: U. Hundt-Neumann, H. Lindhorst, J. Kummer a P. Wassermann, Rechtsanwälte,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, M. Hellmann a J. Techert, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, D. Segoin a E. Armoët, splnomocnení zástupcovia,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: Z. Lavery a D. Robertson, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Saunders, barrister,
- Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. decembra 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 písm. c) a článku 5 ods. 3 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230), ako aj článku 9 ods. 1 písm. b) a článku 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 28).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Pelham (ďalej len „spoločnosť Pelham“), ako aj pánmi M. Pelhamom a M. Haasom (ďalej len spoločne „Pelham“) a pánmi R. Hütterom a F. Schneiderom-Eslebenom (ďalej len „Hütter a i.“) vo veci týkajúcej sa toho, že v rámci nahrávania hudobnej skladby „*Nur mir*“, ktorú zložili páni Pelham a Haas a ktorú vyrobila spoločnosť Pelham, sa použila približne dvojsekundová rytmická sekvencia odobratá zo zvukového záznamu kapely Kraftwerk, ktorej členmi sú Hütter a i.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Článok 1 Dohovoru o ochrane výrobcov zvukových záznamov proti nedovolenému rozmnožovaniu ich zvukových záznamov, podpísaného 29. októbra 1971 v Ženeve (ďalej len „Ženevský dohovor“), znie:
„Na účely tejto zmluvy [tohto dohovoru] sa rozumie:
 - a) ‚zvukovým záznamom‘ každé výlučne sluchom vnímateľné zaznamenanie zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov,
 - b) ‚výrobcom zvukových záznamov‘ fyzická alebo právnická osoba, ktorá prvá zaznamenáva zvuky umeleckého výkonu alebo iné zvuky,
 - c) ‚snímkom‘ vec obsahujúca zvuky prevzaté priamo alebo nepriamo zo zvukového záznamu a zahrňajúca všetky zvuky alebo podstatnú časť zvukov zaznamenaných na tomto zvukovom zázname,

d) ‚verejným rozširovaním‘ každý čin, ktorým sú snímky zvukového záznamu priamo alebo nepriamo ponúkané širokej verejnosti alebo jej časti.“

4 Článok 2 tohto dohovoru stanovuje:

„Každý zmluvný štát sa zaväzuje ochraňovať výrobcov zvukových záznamov, ktorí sú príslušníkmi iných zmluvných štátov, proti vyhotoveniu snímok bez súhlasu výrobcu a proti dovozu takýchto snímok, pokiaľ takéto vyhotovenie alebo dovoz sa robí za účelom verejného rozširovania a proti verejnemu rozširovaniu takýchto snímok.“

Právo Únie

Smernica 2001/29

5 Odôvodnenia 3, 4, 6, 7, 9, 10, 31 a 32 smernice 2001/29 znejú:

„(3) Navrhnutá harmonizácia pomôže uplatňovať štyri slobody vnútorného trhu a zhoduje sa so základnými princípmi zákonnosti, a najmä s vlastníctvom, vrátane duševného vlastníctva a so slobodou vyjadrovania a s verejným záujmom.

(4) Harmonizovaný právny rámec týkajúci sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv bude prostredníctvom vyššej právnej istoty a zabezpečením vysokej úrovne ochrany duševného vlastníctva podporovať významné investície do tvorivosti a inovácie vrátane infraštruktúry sietí a povedie k zvýšenej súťaživosti európskeho priemyslu rovnako v oblasti zabezpečenia obsahu, ako aj v oblasti informačných technológií a všeobecnejšie v širokej škále priemyselných a kultúrnych odvetví. Tým sa zabezpečí zamestnanosť a podporí sa vytváranie nových pracovných miest.

...

(6) Bez harmonizácie na úrovni spoločenstva by legislatívne aktivity na vnútroštátnej úrovni, ktoré sa už začali uskutočňovať v mnohých členských štátoch, aby zodpovedali technologickej úrovni, mohli vyústiť do značných rozdielov v ochrane a tým aj v obmedzeniach voľného pohybu služieb a produktov zahŕňajúcich duševné vlastníctvo alebo na ňom založených, čo by viedlo k opätovnej rozdrobenosti vnútorného trhu a k legislatívnej nezlučiteľnosti. Dopad podobných legislatívnych rozdielov a nejasností sa stane výraznejším v súvislosti s ďalším rozvojom informačnej spoločnosti, ktorá už značne zvýšila cezhraničné využívanie duševného vlastníctva. Tento rozvoj sa bude a mal by sa ďalej prehľbovať. Významné právne rozdiely a nejasnosti v ochrane môžu brániť úsporám z veľkosériovej výroby nových produktov a služieb zahŕňajúcich autorské práva a s nimi súvisiace práva.

(7) Právny rámec spoločenstva na ochranu autorských práv a s nimi súvisiacich práv sa preto musí upraviť a doplniť, pokiaľ to je potrebné pre plynulé fungovanie vnútorného trhu. Z tohto dôvodu tie vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv, ktoré sa navzájom v jednotlivých členských štátoch výrazne líšia, alebo ktoré vyvolávajú právnu neistotu brániacu plynulému fungovaniu vnútorného trhu a správneho vývoju informačnej spoločnosti v Európe, sa musia upraviť a je potrebné vyhnúť sa nezlučiteľným vnútroštátnym reakciám na rozvoj technológií, zatiaľ čo tie rozdiely, ktoré neovplyvňujú nepriaznivo fungovanie vnútorného trhu, nie je potrebné odstraňovať, ani sa im vyhýbať.

...

- (9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. ...
- (10) Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby "na požiadanie", sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

...

- (31) Je potrebné zabezpečiť primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany. Existujúce výnimky a obmedzenia práv ustanovené členskými štátmi sa musia prehodnotiť vo vzťahu k novému elektronickému prostrediu. ... Z dôvodu zabezpečenia správneho fungovania vnútorného trhu, je potrebné harmonickejšie definovať tieto výnimky a obmedzenia. Stupeň ich harmonizácie musí vychádzať z ich dopadu na plynulé fungovanie vnútorného trhu[.]
- (32) Táto smernica poskytuje kompletne vymenovanie výnimiek a obmedzení práva rozmnožovania a práva verejného prenosu. Niektoré výnimky alebo obmedzenia platia iba pre právo rozmnožovania, ak je to potrebné. V tomto zozname sa primeraným spôsobom zohľadňujú rôzne právne tradície členských štátov, pričom sa súčasne zameriavajú na zabezpečenie fungovania vnútorného trhu. členské štáty musia dospieť ku koherentnej aplikácii týchto výnimiek a obmedzení, čo bude možné zhodnotiť pri revíziách uplatňovania legislatívy v budúcnosti.“

6 Článok 2 smernice 2001/29, nazvaný „Právo rozmnožovania“, uvádza:

„Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti:

...

c) pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom;

...“

7 Článok 5 tejto smernice podľa svojho názvu stanovuje výnimky a obmedzenia práv uvedených v jej článkoch 2 až 4. Tento článok v odsekoch 3 a 5 stanovuje:

„3. Členské štáty môžu zabezpečiť výnimky alebo obmedzenia práv poskytnutých podľa článkov 2 a 3 v nasledujúcich prípadoch:

...

d) citácie na účely kritiky alebo zhrnutia za podmienky, že sa vzťahujú na dielo alebo iný predmet ochrany, ktoré už boli v súlade so zákonom sprístupnené verejnosti, že je označený zdroj vrátane mena autora, pokiaľ sa neukáže, že to nie je možné a že ich použitie je v súlade so prípustnou praxou a v takom rozsahu, aký sa vyžaduje na tento osobitný účel;

...

5. Výnimky a obmedzenia ustanovené v odsekoch 1, 2, 3 a 4 sa budú uplatňovať iba v niektorých osobitných prípadoch, pri ktorých nedochádza ku konfliktu s bežným využívaním diela alebo predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práv.“

Smernica 2006/115

8 Odôvodnenia 2, 5 a 7 smernice 2006/115 znejú:

„(2) Nájom a vypožičiavanie diel chránených autorským právom a predmetov chránených súvisiacimi právami zohráva čoraz významnejšiu úlohu predovšetkým pre autorov, výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov a filmov. Vzrastajúcu hrozbu predstavuje pirátstvo.

...

(5) Autori a výkonní umelci potrebujú k výkonu svojej tvorivej činnosti primerané príjmy, ktoré sú základom pre ďalšiu tvorivú a umeleckú činnosť a investície potrebné najmä na výrobu zvukových záznamov a filmov sú mimoriadne vysoké a riskantné. Možnosť zabezpečenia takéhoto príjmu a návratnosti takejto investície môže byť efektívne zaručená len pomocou primeranej právnej ochrany príslušných majiteľov práv.

...

(7) Právne predpisy členských štátov by mali byť upravené tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými zmluvami, na ktorých je založené autorské právo a súvisiace práva vo väčšine členských štátov.“

9 Článok 1 tejto smernice s názvom „Predmet harmonizácie“ v odseku 1 stanovuje:

„V súlade s ustanoveniami tejto kapitoly ustanovia členské štáty s výnimkami podľa článku 6 právo udeliť súhlas alebo zakázať nájom a vypožičiavanie originálov a rozmnoženín diel chránených autorským právom a ostatných predmetov uvedených v článku 3 ods. 1“

10 Článok 9 tej istej smernice, nazvaný „Právo na rozširovanie“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia výhradné právo sprístupňovať predmety ochrany uvedené v písmenách a) až d), ako aj ich rozmnoženiny verejnosti predajom alebo iným spôsobom (ďalej len ‚právo na rozširovanie‘) pre:

...

b) výrobcov zvukových záznamov, pokiaľ ide o ich zvukové záznamy;

...“

11 Článok 10 ods. 2 smernice 2006/115 znie:

„... môže každý členský štát ustanoviť, pokiaľ ide o ochranu výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov, vysielacích organizácií a výrobcov prvých záznamov filmov, obmedzenia takého istého druhu, aké sú ustanovené v súvislosti s ochranou autorského práva pri literárnych a umeleckých dielach.“

Nemecké právo

- 12 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zákon o autorskom práve a s ním súvisiacich právach) z 9. septembra 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273, ďalej len „UrhG“), v § 24 stanovuje:
- „1. Samostatné dielo, ktoré bolo vytvorené voľným použitím cudzieho diela, možno zverejňovať a využívať bez súhlasu autora použitého diela.
2. Odsek 1 sa nevzťahuje na použitie hudobného diela, v ktorom sa rozpoznateľným spôsobom vyberie melódia z diela a použije ako základ nového diela.“
- 13 § 85 ods. 1 UrhG, ktorý preberá článok 2 písm. c) smernice 2001/29 a článok 9 smernice 2006/115, vo svojej prvej vete v prvom a druhom prípade stanovuje, že výrobca zvukového záznamu má výlučné právo zvukový záznam rozmnožovať a šíriť.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 14 Hütter a i. sú členmi hudobnej skupiny „Kraftwerk“. Táto skupina v roku 1977 zverejnila zvukový záznam, ktorý obsahoval skladbu *Metall auf Metall*.
- 15 Páni Pelham a Haas sú skladateľmi hudobného titulu *Nur mir*, ktorý sa objavil na zvukových záznamoch, ktoré vyrobila spoločnosť Pelham v roku 1997.
- 16 Hütter a i. tvrdia, že Pelham v elektronickej forme skopíroval približne dvojsekundovú vzorku (*sample*) rytmickej sekvencie hudobnej skladby *Metall auf Metall* a začlenil túto vzorku v rámci postupných opakovaní do hudobnej skladby *Nur mir*, hoci si uvedenú sekvenciu mohol nahráť sám.
- 17 Hütter a i. sa domnievajú, že Pelham porušil súvisiace právo na autorské práva ako výrobcu zvukových záznamov. Subsidiárne tvrdia, že bolo porušené ich právo duševného vlastníctva, ktorého sú nositelia ako výkonní umelci, ako aj autorské právo pána Hüttera na hudobné dielo. Ďalej subsidiárne namietajú, že Pelham porušil právne predpisy v oblasti hospodárskej súťaže.
- 18 Hütter a i. podali žalobu na Landgericht Hamburg (Krajinský súd Hamburg, Nemecko) a podali návrh na ukončenie porušovania, priznanie nároku na náhradu škody, poskytnutie informácií a vydanie zvukových záznamov na účely ich zničenia.
- 19 Tento súd uvedenej žalobe vyhovel a odvolanie, ktoré podal Pelham na Oberlandesgericht Hamburg (Vyšší krajinský súd Hamburg, Nemecko), zamietol. Na základe opravného prostriedku „Revision“, ktorý podal Pelham na Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), bol rozsudok vydaný Oberlandesgericht Hamburg (Vyšší krajinský súd Hamburg) zrušený a vec bola tomuto súdu vrátená na opätovné preskúmanie. Uvedený súd opätovne zamietol odvolanie, ktoré podal Pelham. Nový opravný prostriedok „Revision“ z 13. decembra 2012, ktorý podal Pelham, Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) zamietol. Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd, Nemecko) zrušil tento rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie vnútroštátnemu súdu.
- 20 Vnútroštátny súd uvádza, že úspech konania o opravnom prostriedku „Revision“ závisí od výkladu článku 2 písm. c) a článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29, ako aj článku 9 ods. 1 písm. b) a článku 10 ods. 2 smernice 2006/115.
- 21 Po prvé treba určiť, či Pelham tým, že pri tvorbe vlastného zvukového záznamu použil zvukovú nahrávku pána Hüttera a i., obmedzil ich výlučné právo rozmnožovať a šíriť zvukový záznam, ktorý obsahuje skladbu *Metall auf Metall*, ako je stanovené v § 85 ods. 1 UrhG, ktorý preberá článok 2

písm. c) smernice 2001/29, ako aj článok 9 smernice 2006/115. Treba konkrétne určiť, či možno konštatovať, že k takému obmedzeniu dochádza v situácii, keď sa tak ako v prejednávanej veci z určitého zvukového záznamu použijú dve sekundy rytmickej sekvencie, ktoré sa následne prenású do iného zvukového záznamu, a či je posledný uvedený záznam rozmnoženinou iného zvukového záznamu v zmysle článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115.

- 22 Po druhé v prípade, že by sa konštatovalo, že došlo k takému obmedzeniu práva výrobcu zvukových záznamov, vzniká otázka, či sa Pelham môže dovoliavať „práva na voľné použitie“ stanoveného v § 24 ods. 1 UrhG, ktoré je analogicky uplatniteľné na právo výrobcu zvukových záznamov a podľa ktorého nezávislé dielo, ktoré bolo vytvorené voľným použitím cudzieho diela, možno zverejňovať a využívať bez súhlasu autora použitého diela. Vnútroštátny súd v tomto kontexte uvádza, že také ustanovenie nemá v práve Únie výslovný ekvivalent, a preto sa pýta na súlad tohto ustanovenia s právom Únie, a to s prihliadnutím na okolnosť, že uvedené ustanovenie obmedzuje oblasť ochrany výlučného práva výrobcu zvukových záznamov na rozmnožovanie a rozširovanie jeho zvukového záznamu.
- 23 Po tretie výnimky a obmedzenia práva na rozmnožovanie, ktoré je uvedené v článku 2 písm. c) smernice 2001/29, a práva na rozširovanie uvedeného v článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115, ktoré sú stanovené vo vnútroštátnom práve, sú založené na článku 5 ods. 3 smernice 2001/29 a na článku 10 ods. 2 prvom pododseku smernice 2006/115. Vnútroštátny súd má však za takých okolností, o aké ide vo veci samej, pochybnosti o výklade týchto ustanovení.
- 24 Vnútroštátny súd po štvrté uvádza, že relevantné ustanovenia práva Únie sa majú vykladať a uplatňovať so zreteľom na základné práva zaručené Chartou základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). V tejto súvislosti sa na jednej strane pýta, či majú členské štáty pri preberaní článku 2 písm. c) a článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29, ako aj článku 9 ods. 1 písm. b) a článku 10 ods. 2 prvej vety smernice 2006/115 mieru voľnej úvahy. Vnútroštátny súd totiž uvádza, že podľa judikatúry Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd, Nemecko) ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré preberajú smernicu Európskej únie, sa v zásade nemajú posudzovať podľa základných práv, ktoré zaručuje Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Základný zákon pre Spolkovú republiku Nemecko) z 23. mája 1949 (BGBl 1949 I, s. 1), ale iba na základe základných práv zaručených právom Únie, pokiaľ táto smernica nepriznáva členskému štátu mieru voľnej úvahy pri jej preberaní. Tento súd má však za takých okolností, o aké ide vo veci samej, pochybnosti o výklade uvedených základných práv.
- 25 Za týchto podmienok Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Ide o zásah do výlučného práva výrobcu zvukového záznamu na jeho rozmnožovanie, ktoré vyplýva z článku 2 písm. c) smernice [2001/29], keď sa z jeho zvukového záznamu vyberú najmenšie zvukové sekvencie a prenású na iný zvukový záznam?
 2. Predstavuje zvukový záznam, ktorý obsahuje najmenšie zvukové sekvencie prenesené z iného zvukového záznamu, v zmysle článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115 rozmnoženinu druhého zvukového záznamu?
 3. Môžu členské štáty zaviesť ustanovenie, ktoré – rovnako ako ustanovenie § 24 ods. 1 [UrhG] – objasňuje, že rozsah ochrany výlučného práva výrobcu zvukového záznamu na rozmnožovanie [článok 2 písm. c) smernice 2001/29] a na rozširovanie [článok 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115] jeho zvukového záznamu je imanentne obmedzený takým spôsobom, že samostatné dielo, ktoré bolo vytvorené voľným použitím jeho zvukového záznamu, sa môže využívať bez jeho súhlasu?

4. Je dielo alebo iný predmet ochrany v zmysle článku 5 ods. 3 písm. d) smernice [2001/29] používané na účely citácie, keď nie je možné rozoznať, že ide o používanie cudzieho diela alebo iného cudzieho predmetu ochrany?
5. Pripúšťajú ustanovenia práva Únie týkajúce sa práva výrobcu zvukového záznamu na rozmnožovanie a rozširovanie [článok 2 písm. c) smernice 2001/29 a článok 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115] a výnimky z týchto práv alebo ich obmedzenia (článok 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 a článok 10 ods. 2 prvá veta smernice 2006/115) diskrečnú právomoc pri ich preberaní do vnútroštátneho práva?
6. Akým spôsobom sa pri určovaní rozsahu ochrany výlučného práva výrobcu zvukového záznamu na rozmnožovanie [článok 2 písm. c) smernice 2001/29] a rozširovanie [článok 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115] jeho zvukového záznamu a pôsobnosti výnimiek z týchto práv alebo ich obmedzení (článok 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 a článok 10 ods. 2 prvá veta smernice 2006/115) majú zohľadniť základné práva podľa [Charty]?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a šiestej otázke

- 26 Vnútroštátny súd sa svojou prvou a šiestou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či sa článok 2 písm. c) smernice 2001/29 má so zreteľom na Chartu vykladať v tom zmysle, že výrobca zvukových záznamov sa na základe svojho výlučného práva udeliť súhlas alebo zakázať rozmnožovanie svojho zvukového záznamu môže brániť proti tomu, aby tretia osoba z jeho zvukového záznamu použila hoci len veľmi krátku zvukovú vzorku na účely začlenenia tejto vzorky do iného zvukového záznamu.
- 27 Podľa článku 2 písm. c) smernice 2001/29 členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať „priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti“ pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom.
- 28 Smernica 2001/29 nedefinuje pojem „rozmnožovanie... vcelku alebo v časti“ v zmysle tohto ustanovenia. Význam a rozsah týchto výrazov treba v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora zistiť podľa ich obvyklého významu v bežnom jazyku pri súčasnom zohľadnení súvislostí, v ktorých sa používajú, ako aj pri zohľadnení účelu sledovaného právnomu úpravou, v ktorej sa nachádzajú (rozsudok z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 19, ako aj citovaná judikatúra).
- 29 Zo znenia článku 2 písm. c) smernice 2001/29 pripomenutého v bode 27 tohto rozsudku vyplýva, že rozmnoženie hoci len veľmi krátkej zvukovej vzorky používateľom zvukového záznamu treba v zásade považovať za rozmnoženie „v časti“ tohto zvukového záznamu v zmysle uvedeného ustanovenia, a teda že na také rozmnožovanie sa vzťahuje výlučné právo, ktoré toto ustanovenie priznáva výrobcovi takého zvukového záznamu.
- 30 Tento doslovný výklad článku 2 písm. c) smernice 2001/29 je na jednej strane v súlade so všeobecným cieľom tejto smernice, ktorým je, ako vyplýva z jej odôvodnení 4, 9 a 10, zriadiť vysokú úroveň ochrany autorského práva a s ním súvisiacich práv, a na druhej strane, s osobitným cieľom výlučného práva výrobcu zvukových záznamov, uvedenom v tomto odôvodnení 10, ktorým je ochrana investície vykonanej týmto výrobcom. Ako sa pripomína v tom istom odôvodnení, investície potrebné na vytvorenie výrobkov, ako sú zvukové záznamy, sú totiž značné, takže je potrebné zaistiť, aby mohli ich výrobcovia získať uspokojivú návratnosť.

- 31 Ak však používateľ v rámci výkonu slobody umenia odoberie zo zvukového záznamu zvukovú vzorku, aby ju v pozmenenej a sluchom nerozpoznateľnej podobe použil v novom diele, treba konštatovať, že také použitie nie je „rozmnožovaním“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2001/29.
- 32 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z odôvodnení 3 a 31 smernice 2001/29 vyplýva, že cieľom harmonizácie prostredníctvom tejto smernice je zabezpečiť, a to najmä v elektronickom prostredí, primeranú rovnováhu medzi záujmami nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv na ochranu ich duševného vlastníctva, ktorá je teraz zakotvená v článku 17 ods. 2 Charty na jednej strane, a ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, ako aj všeobecného záujmu na druhej strane (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 41).
- 33 Súdny dvor teda už rozhodol, že z článku 17 ods. 2 Charty, ani z judikatúry Súdneho dvora nevyplýva, že právo duševného vlastníctva by bolo nedotknuteľné, a teda že by nevyhnutne muselo podliehať absolútnej ochrane (rozsudky z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 43; zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 41, a z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 61).
- 34 Toto právo treba totiž uviesť do rovnováhy s ostatnými základnými právami, medzi ktoré patrí aj sloboda umenia zaručená článkom 13 Charty, ktorá spadá pod slobodu prejavu chránenú článkom 11 Charty a článkom 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, a umožňuje účasť na verejnej výmene informácií a kultúrnych, politických a sociálnych myšlienok všetkých druhov (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 24. mája 1988, Müller a i. v. Švajčiarsko, CE:ECHR:1988:0524JUD001073784, bod 27, a 8. júla 1999, Karataş v. Turecko, CE:ECHR:1999:0708JUD002316894, bod 49).
- 35 V tomto kontexte treba uviesť, že technika „vzorkovania“ (*sampling*), ktorá spočíva v tom, že používateľ najčastejšie pomocou elektronických zariadení odoberie vzorku zvukového záznamu a použije ju na vytvorenie nového diela, je formou umeleckého prejavu, ktorá spadá pod slobodu umenia chránenú článkom 13 Charty.
- 36 V rámci výkonu tejto slobody môže používateľ zvukovej vzorky (*sample*) pri tvorbe nového diela pozmeniť vzorku odobratú zo zvukového záznamu do takej miery, že táto vzorka nie je v takom diele sluchom rozpoznateľná.
- 37 Domnienka, že vzorka, ktorá je odobratá zo zvukového záznamu a použitá v novom diele v zmenenej a sluchom nerozpoznateľnej podobe v rámci vlastnej umeleckej tvorby, je „rozmnožovaním“ tohto zvukového záznamu v zmysle článku 2 písm. c) smernice 2001/29, by odporovala nielen obvyklému významu tohto výrazu v bežnom jazyku v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 28 tohto rozsudku, ale by aj opomínala požiadavku primeranej rovnováhy pripomenutú v bode 32 tohto rozsudku.
- 38 Konkrétne, taký výklad by výrobcovi zvukových záznamov umožnil namietiť proti tomu, aby tretia osoba z jeho zvukového záznamu na účely umeleckej tvorby odobrala hoci len veľmi krátku zvukovú vzorku, aj keby také odobratie neporušovalo možnosť uvedeného výrobcu získať uspokojivú návratnosť svojej investície.
- 39 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú a šiestu otázku odpovedať, že článok 2 písm. c) smernice 2001/29 sa má so zreteľom na Chartu vykladať v tom zmysle, že výrobca zvukových záznamov sa na základe svojho výlučného práva udeliť súhlas alebo zakázať rozmnožovanie svojho zvukového záznamu môže brániť proti tomu, aby tretia osoba z jeho zvukového záznamu použila hoci len veľmi krátku zvukovú vzorku a začlenila ju do iného zvukového záznamu, pokiaľ nie je táto vzorka do neho začlenená v pozmenenej a sluchom nerozpoznateľnej podobe.

O druhej otázke

- 40 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115 vykladať v tom zmysle, že zvukový záznam, ktorý obsahuje hudobné vzorky prebraté z iného zvukového záznamu, predstavuje „rozmnoženinu“ tohto zvukového záznamu v zmysle tohto ustanovenia.
- 41 Podľa článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115 členské štáty stanovujú pre výrobcov zvukových záznamov výlučné právo sprístupňovania ich zvukových záznamov vrátane ich rozmnoženín verejnosti prostredníctvom predaja alebo iným spôsobom.
- 42 Ani článok 9 smernice 2006/115, ani žiadne iné ustanovenie tejto smernice nedefinujú pojem „rozmnoženina“ v zmysle uvedeného článku.
- 43 Tento pojem treba teda vykladať v kontexte daného ustanovenia a cieľa sledovaného príslušnou právnou úpravou.
- 44 Treba pripomenúť, že výlučné právo výrobcu zvukových záznamov na šírenie, ktoré je opravené v článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115, má za cieľ uvedenému výrobcovi prostredníctvom primeranej právnej ochrany jeho práv duševného vlastníctva umožniť návratnosť jeho investícií do výroby zvukových záznamov, ktoré môžu byť mimoriadne vysoké a rizikové, ako je uvedené v odôvodneniach 2 a 5 smernice 2006/115.
- 45 V tejto súvislosti z tohto odôvodnenia 2, ako uviedol generálny advokát v bode 45 svojich návrhov, vyplýva, že cieľom ochrany, ktorú táto smernica priznáva výrobcovi zvukových záznamov, je najmä boj proti pirátstvu, ako aj výrobe a šíreniu nepovolených exemplárov zvukových záznamov verejnosti. Šírenie takých exemplárov totiž predstavuje mimoriadne závažnú hrozbu pre záujmy výrobcu takých zvukových záznamov, pretože môže viesť k značnému poklesu príjmov, ktoré má tento výrobca z ich sprístupňovania.
- 46 Ako uviedol generálny advokát v bode 46 svojich návrhov, iba nosič, ktorý preberá všetky zvuky alebo podstatnú časť zvukov zaznamenaných na zvukovom zázname, má svojimi vlastnosťami nahradiť legálne exempláre tohto zvukového záznamu, a môže byť teda rozmnoženinou tohto zvukového záznamu v zmysle článku 9 ods. 1 smernice 2006/115.
- 47 O tento prípad naopak nejde pri nosiči, ktorý nepreberá všetky alebo podstatnú časť zvukov zaznamenaných na zvukovom zázname a sú v ňom začlenené iba hudobné vzorky, prípadne v pozmenenej podobe, ktoré boli prenesené z tohto zvukového záznamu na účely vytvorenia nového diela, ktoré je nezávislé od tohto zvukového záznamu.
- 48 Taký výklad článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115 vykonaný s prihliadnutím na tento cieľ potvrdzuje aj kontext právnej úpravy, ktorej súčasťou je toto ustanovenie.
- 49 V tejto súvislosti, ako sa uvádza v odôvodnení 7 smernice 2006/115, je cieľom tejto smernice upraviť právne predpisy členských štátov tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými zmluvami, na ktorých je založené autorské právo a príbuzné práva vo väčšine členských štátov.
- 50 Medzi tieto dohovory patrí Ženevský dohovor, ktorého cieľom je podľa jeho preambuly najmä reagovať na neustály rast nepovoleného rozmnožovania zvukových záznamov a škody, ktoré sa v dôsledku toho spôsobujú výrobcovi.
- 51 Tento dohovor v článku 2 obsahuje ustanovenie analogické článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115, v ktorom sa konkrétne stanovuje, že výrobcovia zvukových záznamov sú chránení proti výrobe a šíreniu „rozmnoženín“ ich zvukových záznamov zhotovených bez ich súhlasu.

- 52 Podľa článku 1 písm. c) uvedeného dohovoru je „snímkom [rozmnoženinou]“ vec obsahujúca zvuky prevzaté priamo alebo nepriamo zo zvukového záznamu a zahŕňajúca všetky zvuky alebo podstatnú časť zvukov zaznamenaných na tomto zvukovom zázname.
- 53 Je pravda, že ustanovenia Ženevského dohovoru nie sú súčasťou právneho poriadku Únie, pretože Únia nie je zmluvnou stranou tohto dohovoru a nemožno sa domnievať, že by Únia v oblasti pôsobnosti tohto dohovoru nahradila členské štáty, už len z toho dôvodu, že nie všetky členské štáty sú stranami uvedeného dohovoru (pozri analogicky rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 41). Nemení to však nič na tom, že ide o jednu z medzinárodných zmlúv uvedených v bode 49 tohto rozsudku, a teda že ustanovenia smernice 2006/115 treba v najväčšej možnej miere vykladať so zreteľom na tento dohovor (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 35; zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 189, ako aj z 19. decembra 2018, Syed, C-572/17, EU:C:2018:1033, bod 20).
- 54 Z toho vyplýva, že treba konštatovať, ako to urobil generálny advokát v bodoch 46 a 47 svojich návrhov, že pojem „rozmnoženina“ v zmysle článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115 sa má vykladať v súlade s pojmom „snímok [rozmnoženina]“, ktorý je uvedený v článku 1 písm. c) Ženevského dohovoru.
- 55 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115 sa má vykladať v tom zmysle, že zvukový záznam, ktorý obsahuje hudobné vzorky prebraté z iného zvukového záznamu, nepredstavuje „rozmnoženinu“ tohto zvukového záznamu v zmysle tohto ustanovenia, pretože nepreberá celý tento zvukový záznam alebo jeho podstatnú časť.

O tretej otázke

- 56 Vnútroštátny súd uvádza, že podľa § 24 ods. 1 UrhG, ktorý je analogicky uplatniteľný aj na právo výrobcu zvukových záznamov, platí, že nezávislé dielo, ktoré bolo vytvorené na základe použitia diela inej osoby, možno používať a využívať bez súhlasu autora použitého diela. Spresňuje, že také „právo na voľné použitie“ samo osebe nie je výnimkou z autorského práva, ale znamená skôr obmedzenie, ktoré je pre oblasť ochrany tohto práva charakteristické a vychádza z myšlienky, že si nemožno predstaviť kultúrnu tvorbu bez inšpirácie zo skorších výtvorov iných autorov.
- 57 Za týchto podmienok a vzhľadom na to, že z odpovede na druhú otázku vyplýva, že také rozmnožovanie, o aké ide vo veci samej, nepatrí do pôsobnosti článku 9 ods. 1 písm. b) smernice 2006/115, treba konštatovať, že vnútroštátny súd sa svojou treťou otázkou v podstate pýta, či členský štát vo svojom vnútroštátnom práve môže stanoviť inú výnimku alebo obmedzenie práva výrobcu zvukových záznamov podľa článku 2 písm. c) smernice 2001/29, než sú tie stanovené v článku 5 tejto smernice.
- 58 Ako vyplýva z dôvodovej správy k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti z 10. decembra 1997 [KOM(97) 628 v konečnom znení], ako aj z odôvodnenia 32 smernice 2001/29, je zoznam výnimiek a obmedzení, ktorý obsahuje článok 5 tejto smernice, taxatívny, čo Súdny dvor už opakovane zdôraznil (rozsudky zo 16. novembra 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, bod 34, a zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 16).
- 59 V tejto súvislosti bolo v bode 32 tohto rozsudku pripomenuté, že cieľom harmonizácie prostredníctvom tejto smernice je zabezpečiť, a to najmä v elektronickom prostredí, primeranú rovnováhu medzi záujmami nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv na ochranu ich práva duševného vlastníctva na jednej strane a ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, ako aj ochranou všeobecného záujmu na druhej strane.

- 60 Mechanizmy umožňujúce dosiahnutie primeranej rovnováhy medzi týmito rôznymi právami a záujmami sú zakotvené v samotnej smernici 2001/29 tým, že na jednej strane stanovuje vo svojich článkoch 2 až 4 výlučné práva nositeľov práv a na druhej strane v článku 5 výnimky a obmedzenia týkajúce sa práv, ktoré môžu alebo dokonca musia členské štáty prebrať, pričom však tieto mechanizmy musia byť konkretizované prostredníctvom vnútroštátnych opatrení na prebratie tejto smernice a vnútroštátnymi orgánmi, ktoré ju vykonávajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66 a citovanú judikatúru).
- 61 Súdny dvor opakovane rozhodol, že základné práva odteraz zakotvené v Charte, ktorej dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor, sú inšpirované spoločnými ústavnými tradíciami členských štátov, ako aj vysvetleniami a ustanoveniami medzinárodných zmlúv týkajúcich sa ochrany ľudských práv, na tvorbe ktorých členské štáty spolupracovali, alebo ku ktorým pristúpili (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. júna 2006, *Parlament/Komisia*, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 35 a citovanú judikatúru).
- 62 K primeranej rovnováhe pripomenutej v bode 32 tohto rozsudku prispieva aj článok 5 ods. 5 smernice 2001/29, ktorý vyžaduje, aby sa výnimky a obmedzenia stanovené v odsekoch 1 až 4 článku 5 tejto smernice mohli uplatniť iba v osobitných prípadoch, ktoré nie sú v rozpore s bežným spôsobom užívania diela alebo iného predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práva.
- 63 Pokiaľ by v tejto súvislosti každý členský štát smel napriek výslovnej vôli normotvorcu Únie pripomenutej v bode 58 tohto rozsudku zaviesť výnimky z výlučných práv autora uvedených v článkoch 2 až 4 smernice 2001/29 nad rámec výnimiek a obmedzení stanovených taxatívne v článku 5 tejto smernice, bola by ohrozená účinnosť harmonizácie autorských práv a s nimi súvisiacich práv vykonávaných v uvedenej smernici, ako aj cieľ právnej istoty, ktorý táto smernica sleduje (rozsudok z 13. februára 2014, *Svensson a i.*, C-466/12, EU:C:2014:76, body 34 a 35). Z odôvodnenia 31 tejto smernice totiž výslovne vyplýva, že existujúce rozdiely vo výnimkách a obmedzeniach určitých obmedzujúcich aktov mali priame nepriaznivé účinky na fungovanie vnútorného trhu v oblasti autorských práv a s nimi súvisiacich práv a že zoznam výnimiek a obmedzení obsiahnutý v článku 5 smernice 2001/29 má zabezpečiť riadne fungovanie tohto trhu.
- 64 Ako okrem toho vyplýva z odôvodnenia 32 tej istej smernice, členské štáty sú povinné uplatňovať tieto výnimky a obmedzenia jednotne. Požiadavku koherencie pri uplatňovaní týchto výnimiek a obmedzení by však nebolo možné splniť, pokiaľ by členské štáty mohli také výnimky a obmedzenia ľubovoľne upravovať nad rámec tých, ktoré sú výslovne stanovené v smernici 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. novembra 2015, *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, EU:C:2015:750, body 38 a 39), Súdny dvor už zdôraznil, že žiadne ustanovenie smernice 2001/29 nepredpokladá možnosť členských štátov rozšíriť rozsah uvedených výnimiek alebo obmedzení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. apríla 2014, *ACI Adam a i.*, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 27).
- 65 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať, že členský štát vo svojom vnútroštátnom práve nemôže stanoviť inú výnimku alebo obmedzenie práva výrobcu zvukových záznamov podľa článku 2 písm. c) smernice 2001/29, než sú tie stanovené v článku 5 tejto smernice.

O štvrtej otázke

- 66 Svojou štvrtou otázkou, ktorá sa týka domnienky o konštatovaní obmedzenia výlučného práva výrobcu zvukových záznamov na rozmnožovanie podľa článku 2 písm. c) smernice 2001/29, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 5 ods. 3 písm. d) tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že na pojem „citácie“ uvedený v tomto ustanovení sa vzťahuje situácia, keď nemožno identifikovať dielo, ktorého sa týka predmetná citácia.

- 67 Podľa článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29 majú členské štáty možnosť stanoviť výnimky a obmedzenia z výlučného práva na rozmnožovanie a verejný prenos uvedené v článkoch 2 a 3 tejto smernice, pokiaľ ide o citácie napríklad na účely kritiky alebo zhrnutia, pod podmienkou, že sa vzťahujú na dielo alebo iný predmet ochrany, ktoré už boli v súlade so zákonom sprístupnené verejnosti, že je označený zdroj vrátane mena autora, pokiaľ sa to neukáže nemožné, a že sa použijú v súlade s prípustnou praxou a v takom rozsahu, aký sa vyžaduje na tento osobitný účel.
- 68 Na úvod sa treba domnievať, ako to urobil generálny advokát v bodoch 62 a 63 svojich návrhov, že so zreteľom na znenie článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29, ktorý odkazuje na „dielo alebo iný predmet ochrany“, sa môže výnimka alebo obmedzenie upravené v tomto ustanovení uplatniť aj na použitie chráneného hudobného diela, pokiaľ sú splnené podmienky vymedzené v tomto ustanovení.
- 69 Konkrétne článok 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29 na svoje uplatnenie vyžaduje, ako bolo pripomenuté v bode 67 tohto rozsudku, aby k predmetnému použitiu dochádzalo „v súlade s prípustnou praxou a v takom rozsahu, aký sa vyžaduje na tento osobitný účel“, takže toto použitie na účely citácie nesmie prekročiť rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje dotknutá citácia.
- 70 Vzhľadom na to, že v smernici 2001/29 sa nenachádza žiadna definícia výrazu „citácia“, určenie významu a rozsahu tohto výrazu sa podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora pripomenutej v bode 28 tohto rozsudku musí stanoviť v súlade s jeho obvyklým významom v bežnom jazyku, pričom sa zohľadní kontext, v ktorom sa používa, a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou.
- 71 Pokiaľ ide o obvyklý význam slova „citácia“ v bežnom jazyku, treba uviesť, že citáciu možno charakterizovať predovšetkým tak, že používateľ, ktorý nie je autorom predmetného diela, toto dielo alebo všeobecnejšie úryvok z tohto diela použije na to, aby názorne dokreslil určitý výrok, obhájil určitý názor alebo umožnil intelektuálnu konfrontáciu medzi týmto dielom a svojimi výrokmi, pričom, ako to uviedol generálny advokát v bode 64 svojich návrhov, používateľ chráneného diela, ktorý má v úmysle dovoliť sa výnimky týkajúcej sa citácie, musí mať za cieľ interakciu s uvedeným dielom.
- 72 Pokiaľ konkrétne tvorca nového hudobného diela použije zvukovú vzorku (*sample*), ktorá je odobratá zo zvukového záznamu a pri počúvaní tohto diela ju možno rozpoznať, použitie tejto zvukovej vzorky môže v závislosti od okolností prejednávanej veci byť „citáciou“ v zmysle článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29 vykladaného s prihliadnutím na článok 13 Charty, pokiaľ je cieľom uvedeného použitia interakcia s dielom, z ktorého bola odobratá vzorka v zmysle uvedenom v bode 71 tohto rozsudku, a sú splnené podmienky stanovené v uvedenom článku 5 ods. 3 písm. d).
- 73 Ako však zdôraznil generálny advokát v bode 65 svojich návrhov, k takej interakcii nedochádza, pokiaľ nemožno rozpoznať dielo, ktoré je predmetom dotknutej citácie.
- 74 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že na pojem „citácie“ uvedený v tomto ustanovení sa nevzťahuje situácia, keď nemožno identifikovať dielo, ktorého sa týka predmetná citácia.

O piatej otázke

- 75 Na úvod treba uviesť, ako vyplýva z bodu 24 tohto rozsudku, že piata otázka vznikla v tom kontexte, že vnútroštátny súd na účely rozhodnutia sporu vo veci samej uplatňoval článok 2 písm. c) a článok 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29, ako aj článok 9 ods. 1 písm. b) a článok 10 ods. 2 prvú vetu smernice 2006/115.

- 76 Vnútroštátny súd sa v tomto kontexte pýta, či tieto ustanovenia práva Únie priznávajú členským štátom pri ich preberaní mieru voľnej úvahy vzhľadom na to, že podľa judikatúry Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd) sa musia ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorými sa táto smernica Únie preberá, posudzovať v zásade nie podľa základných práva, ktoré zaručuje Základný zákon Spolkovej republiky Nemecko, ale výlučne na základe základných práv zaručených právom Únie, pokiaľ táto smernica pri jej preberaní nepriznáva členským štátom mieru voľnej úvahy.
- 77 Vzhľadom na odpoveď na druhú a štvrtú otázku je potrebné konštatovať, že vnútroštátny súd sa svojou piatou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 2 písm. c) smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že je opatrením úplnej harmonizácie.
- 78 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa zásady prednosti práva Únie, ktorá predstavuje základný znak právneho poriadku Únie, dovolávanie sa ustanovení vnútroštátneho práva, hoci aj ústavnej povahy, členským štátom nemôže ovplyvniť účinok práva Únie na území tohto štátu (rozsudok z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 59).
- 79 V tomto kontexte treba uviesť, že pokiaľ sa prebratie smernice členskými štátmi v každom prípade vzťahuje na situáciu uvedenú v článku 51 Charty, v ktorej členské štáty vykonávajú právo Únie, úroveň ochrany základných práv stanovená Chartou treba pri takom prebratí dosiahnuť nezávisle od miery voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri tomto prebratí.
- 80 Pokiaľ sa však v situácii, keď postup členských štátov nie je úplne upravený právom Únie, toto právo uplatňuje v zmysle článku 51 ods. 1 Charty prostredníctvom vnútroštátneho ustanovenia alebo opatrenia, vnútroštátne orgány a súdy môžu uplatniť vnútroštátne štandardy ochrany základných práv, ak toto uplatnenie neohrozí úroveň ochrany stanovenú Chartou, ako ju vykladá Súdny dvor, ani prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie (rozsudky z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 60, a z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 29).
- 81 Vnútroštátne súdy a orgány teda postupujú v súlade s právom Únie, pokiaľ toto uplatnenie podmieňujú okolnosťou, na ktorú poukázal vnútroštátny súd, že ustanovenia smernice „ponechávajú pri ich preberaní do vnútroštátneho práva mieru voľnej úvahy“, ak sa táto okolnosť vníma tak, že súvisí s mierou harmonizácie, ktorú zavádzajú uvedené ustanovenia, pretože také uplatnenie prichádza do úvahy iba za predpokladu, že týmito ustanoveniami sa nevykonáva úplná harmonizácia.
- 82 V prejednávanej veci treba uviesť, že cieľom smernice 2001/29 je harmonizovať len niektoré aspekty autorského práva a s ním súvisiacich práv, pričom sa na viaceré z týchto ustanovení vzťahuje okrem iného zámer normotvorcu Únie priznať pri jej výkone členským štátom mieru voľnej úvahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. marca 2015, Copydan Båndkopi, C-463/12, EU:C:2015:144, bod 57).
- 83 Pokiaľ ide o výlučné právo nositeľov práv uvedené v článku 2 písm. c) smernice 2001/29, bolo v bode 27 tohto rozsudku pripomenuté, že podľa tohto ustanovenia členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať „priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti“ pre výrobcov zvukových záznamov v prípade ich zvukových záznamov.
- 84 Uvedené ustanovenie teda jednoznačným spôsobom definuje výlučné právo na rozmnožovanie, ktoré majú výrobcovia zvukových záznamov v Únii. Toto ustanovenie nie je navyše viazané na žiadnu podmienku, a jeho uplatnenie ako ani účinky si nevyžadujú prijatie právneho aktu.
- 85 Z toho vyplýva, že článok 2 písm. c) smernice 2001/29 predstavuje opatrenie úplnej harmonizácie vecného obsahu práva, ktoré je v ňom uvedené (v súvislosti s výlučným právom majiteľa ochrannej známky Európskej únie pozri analogicky rozsudky z 20. novembra 2001, Zino Davidoff a Levi Strauss, C-414/99 až C-416/99, EU:C:2001:617, bod 39, a z 12. novembra 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, bod 43).

86 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na piatu otázku odpovedať, že článok 2 písm. c) smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že predstavuje opatrenie úplnej harmonizácie vecného obsahu práva, ktoré je v ňom uvedené.

O trovách

87 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má so zreteľom na Chartu základných práv Európskej únie vykladať v tom zmysle, že výrobca zvukových záznamov sa na základe svojho výlučného práva udeliť súhlas alebo zakázať rozmnožovanie svojho zvukového záznamu môže brániť proti tomu, aby tretia osoba z jeho zvukového záznamu použila hoci len veľmi krátku zvukovú vzorku a začlenila ju do iného zvukového záznamu, pokiaľ nie je táto vzorka do neho začlenená v pozmenenej a sluchom nerozpoznateľnej podobe.
2. Článok 9 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že zvukový záznam, ktorý obsahuje hudobné vzorky prebraté z iného zvukového záznamu, nepredstavuje „rozmnoženinu“ tohto zvukového záznamu v zmysle tohto ustanovenia, pretože nepreberá celý tento zvukový záznam alebo jeho podstatnú časť.
3. Členský štát vo svojom vnútroštátnom práve nemôže stanoviť inú výnimku alebo obmedzenie práva výrobcu zvukových záznamov podľa článku 2 písm. c) smernice 2001/29, než sú tie stanovené v článku 5 tejto smernice.
4. Článok 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že na pojem „citácie“ uvedený v tomto ustanovení sa nevzťahuje situácia, keď nemožno identifikovať dielo, ktorého sa týka predmetná citácia.
5. Článok 2 písm. c) smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že predstavuje opatrenie úplnej harmonizácie vecného obsahu práva, ktoré je v ňom uvedené.

Podpisy